

„Jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát, jobb volna neki, ha meg sem született volna.” Egy kivétellel minden Szentírás-fordításban így, átokként vagy fenyegetőzésként hat Jézusnak ez a mondata, amikor arról beszél, hogy elárulják őt. Nem nehéz kitalálni, hogy az egy kivétel Gromon Bandi fordítása: „jobb lenne számára, ha nem vált volna azzá az emberré, akivé lett” (indoklását lásd Mk852 lábjegyzetben).

Ég és föld a különbség a kétféle fordítás között. Nem tesz visszamenőlegesen zárójelbe egy életet. Nem fenyeget dantei poklokkal. És mivel minden embernek minden nap a saját kezében van, hogy hogyan alakítja tovább az életét, nem végérvényes a kijelentés, nyitva hagyja a megjavulás, megtérés, kijavítás lehetőségét.

De ha az ember netán végérvényesen is el tudna rontani dolgokat, még akkor is ott a remény, hogy az Isten görbe vonalakkal is tud egyenesen írni. „Kemény ember vagy; ott is aratsz ahol nem vettedél, onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál” – panaszolja a haszontalan szolga. És milyen igaza van! Számtalanszor tapasztaltam, hogy hibás, rossz, vagy egyenesen bűnös döntésekről vagy tettekről derült ki utólag, hogy valamilyen formában mégiscsak az Isten útjait szolgálják. Ez nem felmentés a bűnök alól és nem az „áldott bűn” dicsérete! Csupán azt hiszem, hogy az Isten annyival hatalmasabb nálunk, hogy még a rosszaságainkból is tud jóságot csinálni. Ez nem csökkenti a felelősségünket, hiszen simán pokollá tudjuk tenni a saját életünket és a körülöttünk élőket is meg tudjuk mérgezni, de valójában csak a saját szempontunkból tudjuk az életünket elrontani. Mondjuk elég baj az nekünk, például Júdás sem tudta elviselni a saját szempontjából elrontott életét. Azonban még akkor is, úgy is az Isten végtelen szeretetét fogjuk tükrözni, akár akarjuk, akár nem. Azaz még ha úgy is érezzük, hogy jobb lett volna meg sem születnünk, azért az Isten szeret minket. Nagyon szeret.

Bajnok Kristóf, Budapest